

Sebestény-Jáger Orsolya
Adriai nyár

Visszavágni oda,
 hol a hús és szédítő mélység felett
 csapkodó hullámok sírják lankadatlan:
 hazamegyek.

S olajfák karjain át
 mintha víztükörben látná,
 úgy nézi önmagát,
 e létező, s mégis álmodott világ.

Az égen feltartóztathatatlanul
 egy fehér habfoszlány
 messzi méltósággal
 továbbvonul.

S a pillanat áldását tudni
 kőben, szélben és homokban,
 s e lüktet, lélegző világra
 naponként vágyni egyre jobban,

hogy bár hullámsír temessen ma el,
 ki mindent töretlen szépséggel
 ránk hagyott itt, majd ha úgy akarja
 – a fényes felhőkig emel.

A vámszedő

(Lk 5, 27–32)

Pompás otthona könnyörtelen,
 elméjében érmék hangja koppan,
 mint magányos olajfa fenn a hegyen,
 a viharok kiszolgáltatottan

Megvetetten élni, mint az idegen,
 míg átnéz rajta egy unott világ,
 apró láncszem egy fogaskereken,
 mi egészen a csontjáig bevág.

Kövess engem – betegen, árván,
 és meglátod arcom, ott fenn a hegyen,
 kövess engem, úgy ahogyan vagy.
 Követlek Téged jó Mesterem.

...és úgy mossa lényét tisztára a Fény,
 mint eső mossa a kallódó lomot,
 elhagyni mindent, hogy értsük Ki Ő...
 és megírja az első Evangéliumot.

Két évtized

(férjemnek)

Látod, napjaink peregnek egyre,
 mint ősi homokóra öblén a homok,
 hol egy különös, zárt világ
 csiszolt üvege mögül csillan fel
 az örökkévalóság utáni vágy.

Ülünk a parton váll-vállnak vetve,
 felold és megold e vízparti zsongás,
 köröttünk tűnt időnk nyomát
 hullatja ránk e pompás zsibongás.

Mert hordozzuk egymást önmagunkban,
 fénytelen napokat fényesek ölelnek,
 s mint ezüstön cizellált szál fonódik ránk
 Isten ajándéka: a gyermek.

Emlék

A szavak egyre csöndesebbek,
 mint délidőn a tűző napon,
 hol elapad a rigók füttye
 az aranybarna hegyoldalon.

Elcsitul az élet is fenn,
 a Kopasz tűnő magasában,
 lényegtelen lett – ami az,
 míg Nagyapát a hegyen vártam.

Ő kapanyélnak támaszkodva
 annyit mondott csupán: „Így ni.”
 S én évtizedek távlatából
 visszajárok oda sírni.

Hazafelé

...és eliramlottak az évek,
 mint a hajnali gyors az ablak alatt,
 mint megárvult háztetőről szállnak el
 ősszel az útra keredzkező madarak.

És számolgatnánk időnk visszatekintve,
 de markunkból mindez csöndesen kipereg,
 mint áttetsző homokóra mélyén
 a súlytalan lehulló homokszemek.

S én mégis remélem: az utat
 egykor aranybarnán szegélyező fák,
 egészen a csillagokig visznek,
 s azután, majd hazavisznek Hozzád.